

In De Kloof

De herberg zat vol.

De klandizie van De Kloof stond in groepjes bijeen. De sfeer was goed, zo op het eerste gezicht.

Een beetje ongerust op wat er komen ging baande Marit zich een weg door de rokerige gelagkamer. Haar draaiende heupen ontweken geroutineerd de gretig uitgestoken handen. Boven haar hoofd hield ze een dienblad met lege kroezen.

Na de betrekkelijke rust van de afgelopen weken was de drukte welkom, ook al was dit niet haar favoriete soort volk. Er waren te weinig handelaren, te veel drakentemmers en wagenmenners. Om over de meer duistere typen maar te zwijgen. Gelukkig kon ze met iedereen overweg, al was het soms met tegenzin.

Waar Marit niet aan kon wennen was de onderhuidse spanning die al de hele middag voelbaar was. Het opgewekte gelach klonk hier en daar hol, een tikkeltje te schel. Van schuddebuikend plezier was al helemaal geen sprake. Gedronken werd er net zomin, er werd alleen maar genipt. Het bier in de kroezen was lauw en verschaald.

De stamgasten wachtten ergens op. Marit zag het aan hun houding, aan de schichtige blikken waarmee ze zelfs de hoeren

leken te negeren die bij de deur rondhingen.

Toen ze er eenmaal in was geslaagd de toog te bereiken, stak Marit met een geroutineerd gebaar vier vingers omhoog en steunde met haar ellebogen op het met bier doordrenkte hout. Gelukkig was haar neus na al die jaren ongevoelig geworden voor de gecombineerde stank van drank en mannenzweet. Alles went.

Holm knikte afgemeten en ging met haar bestelling aan de slag. Marit kende de waard van De Kloof door en door. Het norse knikje was een hele verbetering ten opzichte van Holms humeur van de afgelopen week. Vandaag kwam er eindelijk weer geld binnen.

Het volgende ogenblik vielen de gesprekken stil.

Nieuwsgierig draaide Marit zich om, en keek tegen een muur van ruggen aan. Een kille windvlaag trok via de openzwaaiende deur naar binnen en bezorgde haar kippenvel. De rilling die door haar heen trok had echter niets te maken met de kou en alles met de aanblik van de helmen en speerpunten die de gelagkamer binnenkwamen.

De stadswacht van Oftenoói was gearriveerd. Minstens een man of tien.

Marit ging op haar tenen staan en ving een glimp op van een bepluimde helm en een rood-blauw geruite tuniek.

‘Allemaal kop houden en luisteren!’ De leider van de wacht had een stem waaruit gezag klonk. ‘Het is zover. Ze komen eraan.’

Het rumoer dat na de korte mededeling ontstond, werd afgebroken door het gebonk van een speerschacht op de tegels. ‘Ik heb opdracht deze wijk te ontruimen. Uit voorzorg. Achterblijvers worden gearresteerd, plunderslaars kunnen de galg verwachten. Allemaal duidelijk?’

Niemand bewoog, niemand zei iets.

‘Moet ik mijn woorden herhalen?’

Bij de deur ontstond aarzelend beweging. Enkele wagenmensen pakten hun mantels en schuifelden makkend naar buiten.

‘Ho, ho, nog niet iedereen heeft betaald,’ riep Holm haastig.

Een betere reden om het bevel van de stadswacht op te volgen had hij zijn bezoekers niet kunnen geven.

Als één man dromde de menigte naar buiten.

De chaos was voorspelbaar. De Kloof werd een slagveld van uit de weg geschopte stoelen en op de grond gevallen kroezen.

Holm keek Marit aan en opende zijn mond om haar iets te zeggen, maar ze wendde haar hoofd van hem af. Niet nu! Ze worstelde zich een weg naar de andere kant van de gelagkamer, dwars tegen een stroom achterblijvers in.

De laatste gasten wurmden zich langs haar heen en Marit zag haar kans schoon. Ze maakte van de ontstane ruimte gebruik om door de achterdeur te glippen en naar het armoedige bijgebouwtje van De Kloof te rennen. De kou overviel haar en ze verwenste voor de zoveelste maal de bijna doorzichtige linnen blouse die de diensters van Holm moesten dragen.

Een waterige zon bescheen de binnenplaats. Door de poort was een glimp van de straatweg zichtbaar. Zwaarbeladen wagens stonden daar in een lange rij achter elkaar. Ertussen bewogen zich tientallen mannen in wapenrusting.

Maar de stadswacht had gelukkig nog niet bij haar aangeklopt. Met trillende vingers haalde ze de sleutel tevoorschijn en opende de deur van haar kleine woning.

Binnen was het donker.

Een muffe, ietwat dierlijke geur kwam haar tegemoet.

‘Auric,’ riep ze, terwijl ze een gordijn openschoof. Waarom zat hij toch zo vaak in het donker?

‘Auric,’ herhaalde ze op gejaagde toon.

‘Ik ben bezig, Marit,’ klonk het verveeld vanuit de slaapkamer.

‘We moeten weg,’ zei Marit, terwijl ze in de richting van het geluid liep. Liever had ze hem die boodschap voorzichtig gebracht, hij kon nu eenmaal slecht tegen verrassingen. Ze had daar in alle drukte echter geen tijd voor gehad.

Ze betrad de slaapkamer en zag hoe haar broertje op zijn buik op bed lag. Hij leunde op zijn ellebogen en ondersteunde zijn kin met een van zijn handen. Voor hem lag een boek, waarvan de inhoud beschenen werd door de olielamp op het nachtkastje.

Auric keek haar zijdelings aan. De hand waarmee hij zojuist nog een pagina had omgeslagen ging beschermend naar het hoopje bont dat zich naast hem ontvouwde. Hij aaide het dier over de rug.

De kraalooogjes van de roekil staarden een moment nieuwsgierig in Marits richting, waarna het knaagdier geeuwde en zich weer oprolde.

‘Ik ben aan het lezen,’ zei Auric.

Marit haalde diep adem en forceerde een glimlach. Kalm blijven, hield ze zichzelf voor. Het liefst had ze hem een draai om de oren gegeven voor het verspillen van kostbare lampolie op klaarlichte dag. Hij kende dit boek waarschijnlijk allang uit zijn hoofd, net als de andere boeken die ze voor hem geleend had. Maar ze wilde geen ruzie. Niet nu. Van buiten kwam het geluid van zware laarzen die knerpend over de keitjes van de binnenplaats liepen.

Ze stak een hand naar hem uit. ‘Kom, we moeten hier weg. Op last van de stadswacht. Het is niet voor lang. Neem Rolly maar mee.’

Auric schudde plechtig zijn hoofd. ‘Ik heb dit hoofdstuk nog niet uit,’ zei hij. ‘En het is koud vandaag.’

‘We doen onze jassen aan,’ zei ze ongeduldig. Toen, op vriendelijker toon: ‘En er is veel te zien. De Magyckers komen!’

Haar broer keek geïnteresseerd op, tot zichtbare onvrede van Rolly. Het bruine hoopje bont schoof nog wat dichters tegen Auric aan.

Er werd op de deur gebonsd.

De jongen en zijn maatje schoten verschrikt overeind.

Marit had dit voorzien. Ze trok het sjaaltje dat ze altijd in de herberg droeg van haar hals en hulde zich snel in een ge-

haakte omslag. Daarna greep ze Aurics leer-met-wollen jas van een haak en hield die voor hem open. ‘Doe aan,’ zei ze nerveus. ‘Ik beloof je dat we snel terug zijn.’

De deur werd hardhandig opengegooid en een paar tellen later verscheen een stevig gebouwde stadswacht. Zijn vlezige gezicht werd gesierd door een onverzorgde stoppelbaard en de tuniek die zijn maliënkolder bedekte zat onder de vlekken. ‘Ontruiming,’ zei hij op barse toon, terwijl hij zijn blik ongenueerd over haar lichaam liet glijden. ‘De hoge heren zijn aangekomen.’ Hij rochelde, en spuugde een gele fluim op de vloer. ‘De bergkloof wordt straks vrijgemaakt. Gevaar voor aardverschuivingen zo dicht bij de plaats waar ze aan de slag gaan.’

Auric had zijn troeteldier beetgepakt en hield het tegen zich aan. Hij keek de indringer boos aan. Hij wilde iets zeggen, maar Marit was hem voor. ‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘We gaan onmiddellijk.’

‘Maar...’

Ze duwde een hand tegen Aurics mond en drukte met haar andere hand zijn jas in zijn schoot.

‘Tss, een lastpak,’ zei de wachter honend. ‘Ik had al iets over hem gehoord. Ze hebben hier in de buurt een speciale naam voor hem, als ik me niet vergis.’ Hij krabde over zijn stoppels en grijnsde plotseling. ‘Ja, ik weet het weer. Gekke Auric, zo heet-ie toch?’

Marit gaf geen antwoord en liep al in de richting van de voordeur. Weg van hier. Alleen al het idee om met deze man in een slaapkamer te staan bezorgde haar een knoop in de maag.

‘Is dat niet een roekil?’ hoorde ze de man zeggen. ‘Ah, verdomme. Ik zal je, rotbeest!’

Iets bruins schoot langs haar voeten de binnenplaats op.

‘Roooooolly.’

Marit keek om. De paniek in Aurics stem zei haar genoeg.

‘Dat beest heeft me gebeten,’ gromde de wachter, terwijl hij zijn bebloede rechterhand tegen zijn tuniek drukte. Hij keek

met een van pijn vertrokken gezicht naar Auric. ‘Da’s jouw schuld.’ Hij reikte met zijn andere hand naar de jongen, maar Auric dook snel weg.

Het volgende moment rende hij langs haar heen, jas half aangetrokken, luidkeels Rolly’s naam herhalend.

Marit bedacht zich geen moment. Ze mompelde een half-gemeende verontschuldiging in de richting van de soldaat en ging achter haar broer en diens maatje aan.

Auric

Marit zag Auric door de poort de straatweg op rennen. Daar bleef hij een moment aarzelend stilstaan, om vervolgens tussen twee karren te verdwijnen. Hij schoot rakelings langs de imposante draak die de achterste van de twee karren trok. Het trekdier hapte naar de jongen, maar de leren muilkorf voorkwam erger. De draak klapte even met zijn kleine, nutteloze vleugels en sloeg hard met zijn korte staart tegen de kasseien. De met vaten beladen kar helde vervaarlijk over en een temmer was er maar net op tijd bij om de draak te kalmeren.

‘Auric!’ riep Marit. Ze zag verderop een glimp van zijn blonde hoofd en volgde hem zo goed mogelijk. En al die tijd was daar de angst dat haar broertje iets overkwam.

Ze liep bijna tegen de man op die Rolly bij diens nekvel hield. Het beestje kronkelde in zijn greep, maar de vreemdeling hield de scherpe tandjes kundig op afstand. Auric stond hijgend tegenover hem, zijn armen verwachtingsvol uitgestrekt.

Marit legde haar handen op zijn smalle schouders. ‘Doe dat nooit meer,’ zei ze hijgend.

Maar haar broer had slechts aandacht voor Rolly. Marit voelde een steek van jaloezie toen ze in Aurics ogen een zeldzaam sprankje van liefde meende te ontdekken. Ze kon zich niet heu-

gen dat hij haar ooit op die manier had aangekeken.

‘Is dit van hem?’

De man die Rolly in zijn hand had staarde haar aan.

Ze moest opkijken om hem recht in de ogen te zien. De vreemdeling was lang, bijna een kop groter dan zij. Hij had een regelmatig, zongebruind gezicht, ietwat ontsierd door een litteken op zijn kin. Zijn zwarte haar en bakkebaarden waren met grijs doorspekt, wat vreemd contrasteerde met zijn verder jeugdige uitstraling. Hij was rijk gekleed, bijna fatterig. Maar in zijn harde ogen las ze geen spoor van snobisme, eerder behoedzaamheid.

Marit knikte woordeloos, nog enigszins buiten adem van de achtervolging. Ze keek even achterom. Van de wachter geen spoor. ‘De roekil is inderdaad van mijn broer,’ zei ze vervolgens. ‘Knap dat u hem heeft kunnen pakken.’

‘Gelukkig heb ik snelle reflexen,’ zei hij glimlachend.

‘Rolly is van mij,’ beaamde Auric haar woorden, terwijl hij de man wantrouwend bekeek.

De man gaf het dier voorzichtig aan Auric, die de beweeglijke roekil liefkozend tegen zijn borst drukte.

Toen richtte de man zich weer tot Marit, waarbij zijn blik van haar gezicht naar de onderkant van haar hals dwaalde. Zijn wenkbrouwen schoten verrast omhoog en Marit herschikte snel haar weggezakte omslagdoek, zodat de kleine tatoeage aan zijn oog werd onttrokken.

‘Hartelijk dank,’ zei ze, haar eigen laksheid vervloekend. Ze had haar omslag beter moeten vastknopen. Ze pakte haar broer stevig bij een arm. ‘We zullen u niet langer ophouden.’ Marit maakte aanstalten zich om te draaien.

‘Ach, ik heb de tijd.’

Ze aarzelde.

‘Ik ben hier alleen maar om het spektakel te bekijken.’

‘Van mensen die uit hun woning gedreven worden,’ snibde ze, wetend hoe onredelijk haar woorden klonken. Maar ze voelde zich moe en had het koud.

‘Van de Magyckers die de kloof komen vrijmaken,’ zei hij.

Dat wist ze natuurlijk ook wel. Dat wist iedereen. Magyckers. Marit proefde het woord op haar tong zonder het uit te spreken. De term confronteerde haar iedere keer weer op pijnlijke wijze met haar eigen jeugd, met die gapende leemte in haar geheugen.

De vreemdeling stak zijn hand naar haar uit. ‘Ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Mijn naam is Eamon.’

‘Marit,’ zei ze stijfjes. ‘Nogmaals bedankt voor uw hulp.’ Ze keek snel over haar schouder, nog steeds bang voor een confrontatie met de stadswacht. Maar ze zag geen helmen meer tussen de mensen op straat, alleen onrustige draken, schreeuwende voedselventers en een priester van Zoran die tegen betaling handelswaar zegende. Een eind verderop zag ze weliswaar twee wachters van deur tot deur gaan, maar die hadden niet het grote postuur van de man die door Rolly gebeten was.

Marit haalde opgelucht adem. Ze schonk Eamon een plichtmatige glimlach en greep Auric weer bij een bovenarm. ‘Maar we moeten nu toch echt gaan,’ zei ze.

Voordat de man kon reageren, trok ze haar broertje met zich mee en liep ze terug in de richting van waaruit ze gekomen was. Ze had gedacht dat Auric zou gaan zeuren dat hij terug naar huis wilde, maar het tegendeel gebeurde. ‘Ik wil de Magyckers zien,’ zei hij, terwijl ze zich een moeizame weg door de menigte baanden.

Marit keek hem in de ogen om te zien of hij dat echt meende en zag de vastbeslotenheid die ze had verwacht. Logisch ook, de jongen zei altijd precies wat hij bedoelde.

‘Goed dan,’ antwoordde ze, terwijl ze zijn hand nog wat steviger vastgreep. Ze moest er niet aan denken dat ze hem in deze drukte kwijt zou raken. ‘Zolang je maar weet dat de mensen daar dicht op elkaar zullen staan.’

Marit voelde de huivering die door hem heen trok, maar toch volgde hij haar gewillig. Ook de roekil hield zich opvallend

rustig. Het dier was in de grote borstzak van Aurics jas gekropen. Alleen het spitse kopje met die intelligent kijkende kraal-oogjes was nog zichtbaar.

Na een forse klim vonden ze een plekje op een heuvel van waaraf de kloofingang goed te zien was. Ze waren bepaald niet de enigen: het zag er zwart van de mensen. Naast degenen die hun huis tijdelijk hadden moeten verlaten waren er ook veel nieuwsgierigen vanuit andere delen van de stad.

Ze voelde hoe klam Aurics hand was en wist hoe ongemakkelijk hij zich voelde tussen al die mensen. Maar zijn belangstelling voor de Magyckers was blijkbaar groter.

Soldaten van de stadswacht hadden aan de onderzijde van de heuvel een kordon gevormd om te voorkomen dat mensen dicht bij de steenmassa zouden komen die de kloof blokkeerde.

De weg door de kloof was de levensader van Oftenooi, de belangrijkste havenstad van Semaris. Het was de enige begaanbare route door een bergketen die de stad afsloot van het achterland. Ongewoon hevige slagregens hadden onlangs een aardverschuiving veroorzaakt, waardoor de weg geblokkeerd was door keien zo groot als een huis. Eerst had het stadsbestuur nog geprobeerd de keien te laten wegtrekken door draken, maar zelfs de sterkste beesten waren daartoe niet in staat gebleken. Ten einde raad had men ten slotte een kostbare spreuk besteld bij de Magyckers van Aimerey.

En vandaag waren ze eindelijk gekomen.

Marit trok haar omslagdoek wat strakker om zich heen. De zon was al aan het zakken en het werd langzaam kouder. Het uitzicht vergoedde echter veel, ook al werd dat deels geblokkeerd door omstanders. Aan de voet van de heuvel was het dak van de herberg zichtbaar, evenals dat van hun eigen woning. En in de verte lag de bergketen die zich langs een deel van de zuidkust van Semaris uitstrekte.

Rondom Marit stonden mannen, vrouwen en kinderen uit alle lagen van de bevolking van Oftenooi. Hele gezinnen wa-

ren hiernaartoe getrokken. De meesten waren net als zichzelf eenvoudig of zelfs sjofel gekleed, met dikke truien die al vaak waren versteld. Maar ze zag ook een paar groepjes mensen die duidelijk geld te besteden hadden, getooid in dure mantels en met hoeden die ze moesten vasthouden in de wind. Wellicht waren ze afkomstig uit het koopmansdistrict, helemaal bij de haven.

De spanning was voelbaar, net als daarstraks in de herberg. En dat was geen wonder. Buiten de allerrijksten waren er maar weinig mensen die het werk van de illustere Magyckers ooit van nabij hadden aanschouwd, laat staan dat ze zelf een spreuk konden betalen.

Auric stootte haar aan en wees in de verte. En hij was niet de enige. Een opgetogen gemompel trok door de menigte. Boven de bergtoppen was in de blauwe lucht een stip zichtbaar geworden. Een stip die groter werd en waarin al snel de contouren van een luchtschip te herkennen waren.

Het majestueuze schip vloog geluidloos op hen af en bleef even boven de geblokkeerde weg zweven. Toen zette het de daling in.

Marit bezag het tafereel met een brok in haar keel. Het riep bij haar beelden op van een jaar of vier geleden, toen ze voor het eerst een dergelijk schip had gezien. Dat waren tevens de oudste herinneringen die ze had. Vóór die tijd was er slechts leegte.

‘Ze landen!’ riep Auric, terwijl hij op zijn tenen ging staan om alles goed te kunnen zien. Zelfs Rolly leek bevangen door de opwinding in zijn omgeving. Zijn kopje schoot nerveus heen en weer terwijl hij zijn neus snuivend in de lucht stak.

Het schip landde op een open plek niet ver van de herberg. Eenmaal op de grond leek het minder imposant dan in de lucht. Het was eigenlijk niet veel meer dan een lange, houten kajuit met een voor- en achterbalkon, rustend op twee drijvers waarmee het zowel op land als op water kon landen. Vanuit het midden van de kajuit stak één mast de lucht in, met daaraan een

zeil in de kleur van de gebouwen van het legendarische eiland Aimerey: parelwit.

Marit wist dat het zeil feitelijk nauwelijks een functie had. Het schip ontleende al zijn vermogens aan een reeks spreuken van de Magyckers.

‘De Magycker,’ mompelde Auric vol bewondering, wijzend naar de geheel in het wit geklede man die nu de kajuit verliet. De trekken van de man kon Marit vanaf deze afstand niet goed onderscheiden, maar zijn haardos was dun en grijzend.

‘Ik kan het niet goed meer zien,’ vervolgde Auric, terwijl hij vruchteloos over de schouder van een man probeerde te turen die zojuist voor hem was gaan staan. Hij stampvoette van boosheid, maar zijn uitzicht bleef even hardnekkig geblokkeerd als de ingang van de kloof in de verte.

Plotseling trok de jongen zijn hand weg uit die van Marit. Hij glipte als een aal tussen de mensen door en verdween uit het zicht.

Marit vloekte binnensmonds, maar kon niet anders dan hem volgen. Zich voortdurend verontschuldigend wrong ze zich langs verbolgen toeschouwers, langzaam de heuvel afdalend. Uiteindelijk zag ze Auric. Hij had zich een beter uitzichtpunt verworven, net achter het kordon met wachters, op slechts een steenworp afstand van het luchtschip.

‘Waarom doe je dat toch altijd?’ zei ze woedend.

Auric leek haar niet te horen. Hij had alleen oog voor de mannen die nu naast hun schip op de weg stonden en bestudeerde hen met een geconcentreerde, bijna verbeterde gezichtsuitdrukking.

Het waren er drie, want bij de Magycker hadden zich inmiddels een Louteraar en een Wapenbroeder gevoegd. Die laatste was een grote, geharnaste kerel, wiens gezicht verborgen ging achter een helm met vizier. Zijn vreemdsoortige, groenblauwe wapenrusting blonk in de zon. De Louteraar was een iele man met kort, donkerblond haar en een baardje, gekleed in de gele mantel van zijn ambt.